

„Травиата“.

Зимното слънце биеше добръ въ стаята ми. Единъ голѣмъ златенъ снопъ зари, широкъ колкото прозореца, прѣзъ които минуваше, падаше наклонно възъ килима, и се прѣчупваше въ единъ жгълъ на писмения ми столъ, отъ което озарения късъ на сукното пламваше въ ярка зеленина.

Азъ поканихъ доктора М. да се отиде на сѣнка, защото въ врѣме на разговора, той нечувствително бѣше помѣстилъ стола си къмъ прозореца и главата му, оплѣшевлъ вече надъ челото. се намираще сега подъ правия ударъ на слънчовия снопъ.

— Не, азъ нарочно дойдохъ подъ слънцето, азъ обичамъ заритъ на слънцето Слънцето е здраве, — каза той и продължи разговора си, който имаме.

Въ това врѣме на улицата засвири лантерна и полака отмина.

Докторътъ се услуша съ видимо удоволствие, въ талазливитъ звукове на инструмента, които постоянно слабѣяхъ.

— Азъ обичамъ музиката, обичамъ звуковетъ въобще — каза той.

— Странно деликатни вкусове у единъ рѣзачъ на човѣшко мѣсо: заритъ и звуковетъ! Докторе, ти очевидно си сбъркалъ призванието си, — заблѣжихъ му шеговито.